

DISTRIKTSLÆGGE E. STÖREN.
MELDALEN.

Broderhad

og

Kvindetroskab,

eller

Den Skindøde i Ligkisten.

Fra Hvidstenmødet

V box 40 : 1192

Bæver, alle ømme Hjerter!
Taare, tril ad Kinden ned!
Hvad kan slukke Glædens Kjærter,
Broderhad gør Himlen vred,
:: Solen synker rød og stor,
Vreden dybt i Hjertet bor. ::

Høist forskjellig fra sin Broder
Var Alfredo lys og skjøn;
Kjærlig elsket af sin Moder
Og sin Faders bedste Søn.
:: Elsket af en yndig Mø,
Saa han over Livets Sø. ::

Ak, men hvad kan Ondskab tvinge!
Mørkets Ven er alt parat,
Uskyld paa sin Englevinge
Har hans Broders Bryst forladt.
:: Had og Hevn han trodsig svor,
Slangen i hans Hjerte bor. ::

Louis ei kan Vreden tvinge,
Hevnen luer i hans Barm.
Gift han til sin Broder bringer,
Som ei aner Svig og Harm,
:: Og Alfredo uden Frygt
Tømte Giftens Bæger trygt. ::

Med Fortvivlelse og Smerte
Staar den Elskte ved hans Ler.
Briste vil det ømme Hjerte,
Sorgen man i Øiet ser.
:: Taus mod Jord hun synker ned,
Beder Gud om Gravens Fred. ::

Huldt beskjærmet dog han atter
Vaagner op fra Drømmens Nat.
Fuldt han nu sin Skjæbne fatter,
Han for Hunger er udsat.

:: Kistens Laag er skruet til,
Døden snart ham vente vil. ::

Livet vinker ham fraoven,
Atter ser han Dagens Lys,
Skjult han vandrer om i Skoven,
Mindes Dødens kolde Gys.

:: Tjeneren ham skjuler tro
I sin lille simple Bo. ::

Skjæbnen fører ham til Lunden,
Øret hører, Øiet ser,
Ubeleiligt valgt er Stunden,
Han sin Broder knæle ser

:: For sin Elsktes Fødder ned,
Trygler ømt om Kjærlighed. ::

Trofast dog den hulde Pige
Vender med Foragt sig bort.
Skurken Trudsler vil udsige,
Her han kommer dog tilkort.

:: Hun en Dolk af Barmen trak,
Og den i sit Hjerte stak. ::

Bleg Alfredo frem nu styrted
Mod den Elsktes skønne Lig.
Hjertet bæved — hun var myrdet,
Myrdet ung og skøn og rig.

:: Han sin Dolk med Harm udtrak
Og i Skurkens Hjerte stak. ::